

April

April April April

Week 17

SARAH JIO

Láska z deníku

motto román

Láska z deníku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Sarah Jio

Láska z deníku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sarah Jio

Láska z deníku

Praha 2018

Přeložila Dita Kelbelová

*Věnováno mým babičkám, Antoinette Mitchellové
a Cecelii Fairchildové, která již není s námi.
Obě ve mně vypěstovaly lásku k umění a psaní
a okouzlení érou čtyřicátých let.*

„Březnové vody vepsané do říčních náspů
mluví o radosti v srdci, o konci nářků.“

Z písně *Águas de Março* od Antonia Carlose Jobima

PRVNÍ KAPITOLA

„Takže to bude asi všechno,“ řekl Joel a nakoukl do dveří našeho bytu. Oči mu tékaly, jako by si chtěl uložit do paměti každý detail dvouposchodového newyorského domu z přelomu století, toho, který jsme koupili před pěti lety a opravili – ještě ve šťastnějších dobách. Byla to podívaná: vstup s elegantním obloukem, stará krbová římsa, kterou jsme objevili v jednom starožitnictví v Connecticutu a odvezli si ji domů jako poklad, pestré stěny v jídelně. Dlouho jsme si lámali hlavu nad tím, jakou barvou je vymalovat, ale nakonec jsme se rozhodli pro cihlově červenou, v nostalgickém a zároveň trochu dráždivém odstínu, tak trochu jako naše manželství. Jakmile byla na stěnách, Joel měl pocit, že je moc oranžová. Podle mě byla perfektní.

Naše pohledy se na vteřinu střetly, ale rychle jsem sklopila oči ke strojku ve své ruce, mechanicky z něj vyškubla poslední kus lepicí pásky a honem jsem zalepila poslední krabici s Joelovými věcmi, pro které si tehdy ráno přišel. „Počkej,“ zarazila jsem ho, protože jsem si vzpomněla, že jsem v jedné z teď už zalepených krabic zahlédla knížku vázanou v modré kůži. Vyčítavě jsem k němu vzhlédla. „Nevzal sis moje vydání *Roků milosti*?“

Ten román jsem si koupila před šesti lety během našich líbánek na Tahiti, ale nebyla to vzpomínka na naši cestu, kterou jsem si díky jejím zašlým stránkám chtěla uchovat. Teď už se nikdy nedozvím, jak tenhle vítěz Pulitzerovy ceny z roku 1931 od Margaret Ayer Barnesové skončil v zaprášené knihovničce tamního letoviska, ale když jsem ho vytáhla z police a rozlomila jeho křehký hřbet, srdce se mi sevřelo nevysvětlitelným pocitem shledání s něčím velmi blízkým a známým. Dojímavý příběh vyprávěný na jeho stránkách o lásce, ztrátě a smíření, o tajných vášních a tíži důvěrných myšlenek navždy změnil můj pohled na vlastní psaní. Možná dokonce mohl za to, že jsem psát *přestala*. Joel tu knihu nikdy nečetl a já za to byla ráda. Byla příliš intimní a já se o ni nechtěla dělit. Viděla jsem v ní svůj vlastní, nikdy nenapsaný deník.

Joel sledoval, jak jsem odloupala pásku z krabice, otevřela ji a zalovila v ní, až jsem ten starý román našla. A pak jsem si s pocitem citového vyčerpání povzdechla.

„Promiň,“ řekl rozpačitě. „Nedošlo mi, žes –“

Nedocházela mu o mně spousta věcí. Pevně jsem knihu sevřela a pak jsem přikývla a krabici zase zalepila. „Tak teď už to asi bude všechno,“ řekla jsem a vstala.

Opatrně se po mně podíval a tentokrát jsem mu pohled oplatila. Ještě několik hodin, aspoň dokud odpoledne nepodepíšu rozvodové papíry, bude mým manželem. A přesto nebylo snadné podívat se do jeho tmavohnědých očí s vědomím, že muž, za kterého jsem se provdala, mě opouští, a kvůli někomu jinému. *Jak jsme se dostali až sem?*

Scéna našeho konce mi proběhla před očima jako tragický film, tak jako už milionkrát od chvíle, co jsme

se rozešli. Odehrála se jednoho deštivého pondělního listopadového rána. Zrovna jsem chystala jeho oblíbená smažená vejce utopená v tabasku, když mi řekl o Stephanie. O tom, jak ho umí rozesmát. Jak ho chápe. Jak jsou *propojení*. Představila jsem si dva spojené kousky lega a otřásla jsem se nad tím. Je to legrační; kdykoli si na to ráno vzpomenu, cítím v nose spálená vejce a tabasko. Kdybych tušila, že takhle bude smrdět konec mého manželství, radši bych usmažila lívance.

Znovu jsem se podívala Joelovi do tváře. Oči měl smutné a nejisté. Věděla jsem, že kdybych se zvedla a vrhla se mu do náruče, možná by mě objal s láskou kajícího manžela, který neodejde, který neukončí naše manželství. Ale řekla jsem si ne. Stalo se. O našem osudu už bylo rozhodnuto. „Sbohem, Joeli,“ řekla jsem. Moje srdce by si ho možná rádo podrželo, ale můj rozum věděl, co je třeba. Joel musel odejít.

Zatvářil se dotčeně. „Emily, já –“

Stál snad o odpuštění? O druhou šanci? Těžko říct. Zvedla jsem ruku, jako bych ho chtěla zarazit. „Sbohem,“ zopakovala jsem s úsilím.

Vážně přikývl a pak se otočil ke dveřím. Zavřela jsem oči a poslouchala, jak za sebou tiše zavřel dveře. Zamkl je zvenčí a nad tím gestem mě bodlo u srdce. *Pořád mu na mně záleží...* Nebo aspoň na mém bezpečí. Potrásla jsem hlavou a připomněla si, že musím vyměnit zámky, a pak jsem naslouchala, jak jeho kroky slábly, až nakonec úplně zanikly v hluku z ulice.

O něco později mi zazvonil telefon, a když jsem vstala a šla ho zvednout, uvědomila jsem si, že jsem od Joelova odchodu seděla na podlaze začtená do *Roků milosti*.

Uběhla mezitím minuta? Nebo hodina?

„Tak jdeš?“ Byla to Annabelle, má nejlepší kamarádka. „Slíbilas mi, že svoje rozvodové papíry nebudeš podepisovat sama.“

Zmateně jsem se podívala na hodiny. „Promiň, Annie,“ omlouvala jsem se, zatímco jsem v kabelce hledala klíče a pak i obávanou úřední obálku. Měla jsem se s Annabelle sejít v restauraci před tři čtvrtě hodinou. „Už jsem na cestě.“

Calumet, naše oblíbená restaurace, se nacházela čtyři bloky od mého bytu, a když jsem do ní deset minut nato vešla, Annabelle mě uvítala objetím.

„Máš hlad?“ zeptala se, když jsme se posadily.

Povzdechla jsem si. „Ne.“

Annabelle se zamračila. „Cukry,“ prohlásila a přistrčila mi košík s pečivem. „Potřebuješ cukry. Tak, kde máš ta lejstra? Odbudeme to rovnou.“

Vytáhla jsem obálku z tašky a položila ji na stůl. Prohlížela jsem si ji s ostražitostí, s jakou se přistupuje k dynamitu.

„Uvědomuješ si doufám, že si za to můžeš sama,“ poznamenala Annabelle s potouchlým úsměvem.

Nevraživě jsem se po ní podívala. „Co tím myslíš, že si za to můžu sama?“

„Za chlapa, co se jmenuje Joel, se nemůžeš *provdát*,“ pokračovala s tím svým nesouhlasným tónem v hlase. „Joely si nikdo za muže nebere. S Joely můžeš randit, nechat si od nich kupovat drinky a nosit dárečky od Tiffanyho, ale nev dáváš se za ně.“

Annabelle pracovala na doktorátu ze sociální antropologie. Během dvou let výzkumu nekonvenčním způsobem analyzovala data o sňatcích a rozvodech. Podle

jejích zjištění lze úspěch manželství přesně předpovědět podle manželova křestního jména.

Provdejte se za Eliho a budete se těšit z manželského štěstí průměrně 12,3 roku. S Bradem 6,4. Steveové vydrží jen čtyři. A kdyby vám Annabelle mohla radit, řekla by, ať si nikdy – *za nic na světě* – neberete Prestona.

„Tak jak si Joel vede podle tvých tabulek?“

„Sedm celých dva roku,“ konstatovala Annabelle věčně.

Přikývla jsem. Byli jsme svoji šest let a dva týdny.

„Musíš si najít Trenta,“ pokračovala.

Otráveně jsem se ušklíbla. „Jméno Trent přímo nesnáším.“

„Dobře, tak Edwarda nebo Billa, nebo – ne, já už vím, Bruce,“ zakončila. „Tahle jména mají v manželství perspektivu.“

„Jasně,“ utrousila jsem sarkasticky. „Možná bys mě měla vzít na lov manžela do domova důchodců.“

Annabelle je vysoká, štíhlá a krásná – krásná ve stylu Julie Robertsové, s dlouhými vlnitými vlasy, porcelánovou pletí a hlubokýma tmavýma očima. Je jí třiatřicet, a ještě nebyla vdaná. Řekla by vám, že kvůli jazzu. Nedařilo se jí totiž najít chlapa, který by zbožňoval Milese Davise a Herbieho Hancocka tolik jako ona.

Mávla na číšníka. „Dáme si ještě dvě, prosím.“ Sebrala mou skleničku od martini, která na obálce nechala mokré kroužek.

„Je čas,“ řekla Annabelle jemně.

Ruka se mi trochu trásla, když jsem sáhla do obálky a vytáhla asi centimetrový svazek papírů. Asistentka mého právníka označila tři stránky zářivé růžovými štítky v místech, kde jsem je měla podepsat.

Našla jsem v kabelce propisku a s pocitem narůstajícího knedlíku v krku jsem podepsala nejprve první stránku, pak druhou a třetí. Emily Wilsonová, s protáhlým *y* a výrazným *n*. Úplně stejně se podepisuju už od páté třídy. Pak jsem doplnila datum, 28. února 2005. Den, kdy bylo naše manželství pohřbeno.

„Hodná holka,“ pochválila mě Annabelle a přistrčila mi novou skleničku s martini. „Tak co, napíšeš o Joelovi?“ Protože jsem spisovatelka, Annabelle, stejně jako všichni ostatní, koho jsem znala, si myslela, že se Joelovi nejlíp pomstím tím, když náš vztah použiju pro román.

„Mohla bys kolem něj postavit celý příběh, ale lehce změnit jeho jméno,“ uvažovala nahlas. „Pojmenuj ho třeba Joe a udělej z něho totálního pitomce.“ Ukousla si sousto a pak se rozesmála, až se jí dlem málem zadusila. Pak dodala: „Ne, pitomce s *poruchou erekcce*.“

Jediná potíž byla v tom, že i kdybych chtěla napsat pomstyctivý román o Joelovi, a to jsem nechtěla, byla by to příšerná kniha. Cokoli, co bych dostala na papír, pokud vůbec něco, by postrádalo představivost. Vím to, protože jsem posledních osm let každý den od rána seděla u stolu a zírala na prázdný monitor. Někdy se mi podařila skvělá věta, nebo i pár ucházejících stránek, ale pak jsem se pokaždé zasekla. A jakmile jsem zamrzla, už mě z toho ledu nemohlo nic vysekat.

Moje psycholožka, Bonnie, tomu říkala klinický (čti nevyléčitelný) spisovatelský blok.

Před osmi lety jsem napsala bestseller. Před osmi lety jsem stála na vrcholku světa. Byla jsem hubená – ne že bych teď byla tlustá (no dobře, stehna možná trochu tlustá mám) – a na seznamu nejlépe prodávaných knih

New York Times. A kdyby měli i seznam nejlepších životů, byla bych na něm taky.

Poté, co vyšla má kniha *Volám Ali Larsonovou*, moje agentka mě přesvědčovala, ať napíšu pokračování. Čtenáři by si další díl přáli, řekla mi tehdy. A nakladatel už se nabídl, že mi u příští knihy zdvojnásobí zálohu. Ale ať už jsem se snažila sebevíc, neměla jsem víc co napsat, neměla jsem víc co říct. A nakonec mi agentka přestala volat. Vydavatelé nad tím přestali kroutit hlavou. Čtenáře to přestalo zajímat. Jediným důkazem, že můj dřívější život nebyl jen smyšlenka, byly šeky, které jednou za čas přicházely poštou, a dopisy od jednoho trochu vyšinutého fanouška jménem Lester McCain, který byl přesvědčený, že miluje Ali, hlavní hrdinku mé knihy.

Dodnes si pamatuju, jak se mi podlomila kolena, když mě Joel oslovil na křtu mé knihy v hotelu *Madison Park*. Byl právě na nějakém koktejlovém večírku ve vedlejším sále, když mě uviděl stát ve dveřích. Měla jsem tehdy na sobě šaty od Betsey Johnson, v roce 1997 naprostý hit: černý kousek bez ramínek, za který jsem utratila nehorázně velkou sumu. Ale to si pište, že stály za každou penny. I po letech mi visely v šatníku, ale najednou jsem měla chuť jít domů a spálit je.

„Vypadáte senzačně,“ prohlásil trochu drze, ještě než se vůbec představil. Vzpomínám si, jak mi bylo, když to řekl. Na takovou větu by sbalil každou ženu a upřímně, nejspíš to i dělal. Ale já si díky ní připadala milionově. To byl typický Joel.

Pár měsíců předtím časopis *GQ* vydal obsáhlý článek zaměřený na nejžádanější svobodné muže v Americe mezi „obyčejnými muži“ – ne, ne ten seznam, na kterém co dva roky figuruje George Clooney, ale ten,

na kterém nechyběl surfař ze San Diega, zubař z Pensylvánie, učitel z Detroitu, a přesně tak, právník z New Yorku, Joel. Dostal se do horní desítky. A *já* jsem ho ulovila.

A pak jsem o něj přišla.

Annabelle mi mávala rukama před obličejem. „Země volá Emily,“ halekala.

„Promiň,“ odpověděla jsem a trochu jsem se oklepalala. „Ne, nebudu psát o Joelovi.“ Zavrtěla jsem hlavou, vrátila papíry do obálky a tu jsem strčila do tašky. „Jestli ještě někdy něco napíšu, bude to úplně jiné než všechno, co jsem se kdy pokusila napsat.“

Annabelle po mně střílila zmateným pohledem. „A co pokračování tvé poslední knížky? To už nedoděláš?“

„Ne, už ne,“ odpověděla jsem a přeložila papírový ubrousek na polovinu a pak na čtvrtinu.

„Proč ne?“

Povzdechla jsem si. „Už to nedokážu. Nemůžu se přinutit vysypat ze sebe osmdesát pět tisíc průměrných slov, i když by mi to zajistilo smlouvu na knihu. I kdyby to znamenalo, že si moji knihu budou na dovolené číst tisíce čtenářů. Ne, jestli ještě něco napíšu – jestli vůbec ještě budu psát –, musí to být něco jiného.“

Annabelle se zatvářila, jako by se mi chystala vstoje aplaudovat. „No podívejme,“ řekla s úsměvem. „Konečně jsi to prolomila.“

„Neprolomila,“ bránila jsem se.

„Ale jasně že jo,“ trvala na svém. „Počkej, rozebereme si to.“ Sepnula ruce. „Říkala jsi, že chceš napsat něco *jiného*, ale já myslím, žeš tím chtěla říct, že jsi do poslední knihy nedala srdce.“

„Tak by se to dalo říct,“ připustila jsem a pokrčila rameny.

Annabelle vylovila z martini olivu a strčila si ji do pusy. „Proč nenapišeš o něčem, na čem ti vážně *záleží*?“ zeptala se za chvíli. „Třeba o místě nebo člověku, který tě inspiroval.“

Přikývla jsem. „A nesnaží se o tohle každý spisovatel?“

„Jo,“ ucedila a odehnala číšníka pohledem, který říkal „jsme v pohodě a ne, účet zatím nechceme“, a pak se obrátila zpátky a upřeně se na mě podívala. „Ale *zkoušela* jsi to? Víš, tvoje knížka byla fantastická – vážně, Em –, ale nebylo v ní nic, no, z *tebe*.“

Měla pravdu. Ten příběh se povedl. Vždyť to byl proboha bestseller! Tak proč bych na něj nemohla být hrdá? Proč jsem k němu neměla žádný *vztah*?

„Znám tě už dlouho,“ pokračovala, „takže vím, že tenhle příběh nemá nic společného s tvým životem, s tvými zkušenostmi.“

Ne, to neměl. Ale z čeho ve svém životě bych mohla čerpat? Pomyslela jsem na své rodiče a prarodiče a pak jsem zavrtěla hlavou. „To je ten problém,“ řekla jsem. „Jiní spisovatelé mají z čeho brát – špatná matka, zneužívání, dobrodružné dětství. Můj život je oproti tomu nuda. Nikdo mi neumřel. Nemám žádné trauma. Nepřišla jsem ani o kočku. Máminu kocourovi je dvaadvacet. Věř mi, v mém životě není nic, co by stálo za vyprávění; vím to, už jsem o tom přemýšlela.“

„Myslím, že se podceňuješ,“ usoudila. „Něco tam být musí. Nějaká jiskra.“

Tentokrát jsem nechala své myšlenky bloumat, a když se volně rozeběhly, okamžitě jsem si vzpomněla

na svou prarůt Bee, matku mé tety, a její dům na ostrově Bainbridge ve státě Washington. Scházela mi a ostrov taky. Jak jsem mohla nechat utéct tolik let od své poslední návštěvy? Bee, které bylo podle kalendáře pětasmadesát, ale v duši devětadvacet, nikdy neměla děti, takže mě a moji sestru automaticky přijala za svá náhradní vnoučata. Posílala nám narozeninová přání se zbrusu novými padesátidolarovými bankovkami uvnitř, vánoční dárky, které byly vážně super, a sladkosti k Valentýnu, a když jsme k ní jezdily na léto z Portlandu v Oregonu, kde jsme bydlely, potají nám strkala bonbony pod polštář, dřív než se máma stačila rozzlobit a seřvat ji: „Nedávej jim to! Vždyť si zrovna vyčistily zuby!“

Bee byla nekonvenční. Ale taky trochu *podivín*. Vždycky moc mluvila. Nebo zas skoro vůbec. Uměla být zároveň milá i nabručená, štědrá i sobecká. A pak tu byla její tajemství. Pro ně jsem ji milovala.

Moje matka vždycky prohlašovala, že když lidé žijí dlouho sami, přestanou si všímát vlastních výstředností. Nebyla jsem si jistá, jestli téhle teorii věřím nebo ne, částečně proto, že jsem se sama bála, že skončím jako stará panna. Tak jsem radši jen pozorovala náznaky.

Bee. Ihned jsem si ji představila, jak sedí u svého kuchyňského stolu. Co jsem ji znala, každý den snídala totéž: toust z kváskového chleba s máslem a pastovaným medem. Nakrájí si ten zlatohnědý krajíček na čtyři kousky a ty položí na papírový ubrousek přeložený napůl. Na každý kousek přijde vydatná vrstva změkklého másla, tlustá jako poleva na dortu, a navrch pěkná porce pastovaného medu. Ani nespočítám, kolikrát jsem ji jako dítě pozorovala, jak si tuhle snídani chystá, a teď,

když jsem nemocná, je pro mě kváskový chleba s máslem a medem jako medicína.

Bee není krásná žena. Je vyšší než většina mužů, obličej má trochu moc široký, ramena moc mohutná, zuby moc velké. Ale z jejích černobílých fotografií z mládí je přesto znát jakási jiskra, určitý půvab, jaký mají všechny ženy kolem dvaceti.

Milovala jsem jednu její fotku právě z té doby. Visela v rámečku polepeném mušlemi vysoko na zdi v chodbě domu, kde jsem strávila dětství, zdaleka ne na čestném místě, protože když jste ji chtěli vidět, museli jste si vylézt na stoličku. Zašlá fotografie s vroubkovaným okrajem ukazovala Bee, jakou jsem nikdy neznala. Seděla na ní se skupinkou přátel na plážové dece, vypadala bezstarostně a svůdně se usmívala. Nakláněla se k ní jiná žena a šeptala jí do ucha. *Tajemství*. Bee držela v prstech perlový náhrdelník, co jí visel na krku, a dívala se do objektivu způsobem, jakým jsem ji nikdy neviděla dívat se na strýčka Billa. Vždycky mě zajímalo, kdo asi tehdy před lety držel ten foťák v ruce.

„Co říkala?“ zeptala jsem se jednou jako dítě mámy, když jsem si fotku prohlížela.

Máma ani nezvedla hlavu od hromady prádla, se kterou v chodbě zrovna zápolila. „*Kdo* co říkal?“

Ukázala jsem na ženu vedle Bee. „Ta hezká paní, co šeptá tetě Bee do ucha.“

To už se máma narovнала a stoupla si vedle mě. Natáhla ruku a rukávem svetru setřela prach ze skleněného rámečku. „To se nikdy nedozvíme,“ řekla, a jak si fotku prohlížela, byla na ní znát lítost.

Matčin zesnulý strýček Bill byl pěkný mužský a hrdina druhé světové války. Všichni tvrdili, že si vzal Bee

pro peníze, ale tahle teorie je podle mě nesmysl. Během všech těch prázdnin svého dětství jsem vídala, jak ji líbal, jak měl ve zvyku brát ji rukama kolem pasu. Miloval ji; o tom nebylo pochyb.

Ovšem ze způsobu, jakým matka mluvila, jsem poznala, že s jejích vztahem nesouhlasila, protože věřila, že Bill mohl mít někoho lepšího. V jejích očích byla Bee moc nekonvenční, moc neženská, moc netaktní, zkrátka všeho na ní bylo *moc*.

Přesto jsme léto co léto dál jezdily k Bee na návštěvu. I poté, co v mých devíti letech strýček Bill zemřel. Bylo to tam skoro nadpozemsky krásné, raci létali nad hlavou, zahrádky všude kolem, v nose vůně Pugetova zálivu, velká kuchyně s výhledem na šedivou vodní plochu, neustávající šumění vln, jak se rozbíjely o pobřeží. Sestra a já jsme to tam milovaly a jsem si jistá, že ať už si matka myslela o Bee cokoli, měla to tam taky ráda. Všechny nás to tam uklidňovalo.

Annabelle mi věnovala bystrý pohled. „Ty *máš* nějaký příběh, vid?“

Povzddechla jsem si. „Možná,“ odpověděla jsem vyhybavě.

„Proč neodjedeš?“ navrhla. „Potřebuješ na chvíli vypadnout, vyčistit si hlavu.“

Při té představě jsem nakrčila nos. „A kam bych jela?“

„Někam daleko odsud.“

Měla pravdu. Velké jablko je přítel do pohody. New York vás miluje, když jste na koni, a dá vám do zubů, když jste na dně.

„Pojedeš se mnou?“ Představila jsem si nás dvě na tropické pláži, v ruce koktejl s paraplíčky.

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Proč ne?“ Připadala jsem si jako štěně – vyděšené ztracené štěně, které nechce nic jiného, než aby mu někdo nasadil obojek a ukázal, kam má jít, co má dělat, jak má žít.

„Nemůžu s tebou jet, protože tohle musíš udělat sama.“ Její slova se mě dotkla. Podívala se mi přímo do očí, jako bych potřebovala přijmout do posledního písmene, co se mi chystala říct. „Em, tvoje manželství skončilo a – no, jde o to, žes kvůli němu neuronila ani slzu.“

Cestou zpátky domů jsem přemýšlela nad tím, co mi Annabelle řekla, a moje myšlenky se znovu stočily k tetičce Bee. *Jak je možné, že jsem ji tolik let nenavštívila?*

Nad sebou jsem zaslechla ostrý řezavý zvuk, nezaměnitelné zaskřípání kovu o kov, a zvedla jsem hlavu. Na střeše blízké kavárny stála v pozoru měděná korouhvička ve tvaru kachny, zvětralá do sytě šedozelené barvy, a trhaně se točila ve větru.

Srdce se mi při tom povědomém pohledu rozbušilo. Kde jsem to jen už viděla? A pak mi to došlo. *Na obraze. Na Beeině obraze.* Do té chvíle jsem úplně zapomněla na malé plátno, které mi jako dítěti dala. Dřív malovala a vzpomínám si, jakou obrovskou hrdost jsem cítila nad tím, že si mě vybrala jako opatrovatele svého díla. Říkala jsem mu veledílo a ona se nad tím usmívala.

Zavřela jsem oči a okamžitě jsem viděla tu olejomalbu mořské scenérie: kachní korouhvičku usazenou na střeše staré plážové chaty a na pláži pár krácející ruku v ruce.

Přemohl mě pocit viny. Kde je ten obraz? Schovala jsem ho poté, co jsme se s Joelem přestěhovali do nového bytu – Joel měl pocit, že se nehodí ke zbytku vybavení. Stejně jako jsem se vzdálila ostrovu, který jsem jako dítě milovala, uložila jsem pozůstatky své minulosti do krabic. *Proč? Kvůli čemu?*

Přidala jsem do kroku, až jsem se nakonec rozeběhla. Pomyslela jsem na *Roky milosti*. *Nskončil obraz omylem taky v krabici s Joelovými věcmi? Anebo hůř, nepřibálikla jsem ho ke knihám a oblečení určeným pro charitu?* Doběhla jsem ke dveřím a vrazila klíč do zámku, jako o závod jsem vyběhla do schodů k ložnici a otevřela dveře šatníku. Na vrchní polici tam ležely dvě krabice. Jednu jsem strhla dolů a prohrabala se jejím obsahem: několik plyšáků z dětství, krabička se starými polaroidy a několik sešitů plných článků, které jsem napsala za dva roky práce pro univerzitní noviny. Obraz nikde.

Sáhla jsem po druhé bedně a našla v ní hadrovou panenku, krabičku se vzkazy od školních lásek a můj milovaný deníček Hello Kitty ze základní školy. A to bylo všechno.

Jak jsem ho mohla ztratit? Jak jsem mohla být tak nezodpovědná? Postavila jsem se a naposledy šatník přelétla pohledem. A v tu chvíli jsem si všimla plastové tašky zastrčené v zadním rohu. Srdce se mi rozbušilo očekáváním, jak jsem ji vytáhla na světlo.

Obraz byl v ní, zabalený v tyrkysovo-růžové plážové osušce. Zabolelo mě u srdce, jak jsem ji sevřela v rukách. Korouhvička. Pláž. Stará chatka. Všechno bylo přesně takové, jak jsem si pamatovala. Až na tu dvojici. Ne, na ní bylo něco jiného. Vždycky jsem si představovala, že ti dva jsou Bee a strýček Bill. Žena byla určitě Bee,

s dlouhýma nohama a oblíbenými tříčtvrtečními kalhotami v bleděmodré. Její „letní kalhoty“, jak jim říkala. Ale ten muž nebyl strýček Bill. Jak mi to mohlo uniknout? Bill měl světlé vlasy, pískově žluté. A tenhle muž je měl husté, vlnité a tmavé. *Kdo to je? A proč se s ním Bee namalovala?*

Nechala jsem binec na podlaze a s obrazem v ruce jsem sešla do přízemí pro svůj adresář. Vyťukala jsem na telefonu známá čísla a s dlouhým, hlubokým nádechem jsem naslouchala nejprve prvnímu, pak druhému zazvonění.

„Prosím?“ Její hlas byl stejný – hluboký a silný, s jemným podtónem.

„Bee, to jsem já, Emily,“ ohlásila jsem se a hlas mi při tom trochu přeskočil. „Promiň, že jsem se neozvala tak dlouho. Víš, já –“

„Ale jdi, zlatíčko,“ zarazila mě. „Nemusíš se omlouvat. Dostala jsi můj pohled?“

„Pohled?“

„Ano, poslala jsem ho minulý týden, když jsem se doslechla, co se ti stalo.“

„Ty o tom víš?“ O Joelovi jsem skoro nikomu neřekla. Neřekla jsem to rodičům v Portlandu – aspoň ne zatím. Neřekla jsem nic sestře, žijící v Los Angeles se svými dokonalými dětmi, milujícím manželem a zahrádkou s domácí zeleninou. Nepochlubila jsem se dokonce ani své terapeutce. A přesto mě nepřekvapilo, že se ta novinka donesla na Bainbridge Island.

„Ano,“ odpověděla Bee. „A napadlo mě, jestli bys nechtěla přijet na návštěvu.“ Odmlčela se. „Tenhle ostrov umí člověka vyléčit.“

Přejela jsem prstem po okraji obrazu. Jak ráda bych

tam teď byla – na Bainbridge Island, v Beeině velké útulné kuchyni.

„Kdy přijedeš?“ Bee nikdy neplýtvala slovy.

„Je zítra moc brzy?“

„Zítra,“ odpověděla, „je prvního března a to je měsíc, kdy je záliv nejúžasnější, drahoušku. Úplně žije.“

Věděla jsem, co má na mysli. Zpěněná šedá voda. Chaluhy a řasy a vilejší. Skoro jsem v puse cítila chuť slaného vzduchu. Bee věřila, že Pugetův záliv je velký léčitel. A já jsem věděla, že až tam přijedu, bude mě pobízet, abych si zula boty a šla se brouzdat ve vodě, třeba i v jednu v noci – i kdyby měla jen pět stupňů, což nejspíš mít bude.

„A Emily?“

„Ano?“

„Musíme si promluvit o něčem důležitém.“

„O čem?“

„Teď ne. Ne po telefonu. Až sem přijedeš, zlatíčko.“

Když jsem zavěsila, šla jsem se podívat do schránky a našla v ní výpis ke kreditní kartě, katalog Victoria's Secret – adresovaný Joelovi – a velkou čtvercovou obálku. Poznala jsem zpáteční adresu a trvalo mi jen chvíli, než jsem si vzpomněla, kde jsem ji už viděla: na rozvodových papírech. A navíc jsem si ji před týdnem našla na Googlu. Byla to adresa Joelova nového městského domu na Padesáté sedmé ulici – toho, ve kterém bydlel se Stephanie.

Adrenalin se mi rozproudil v žilách při představě, že se mě Joel pokouší kontaktovat. Možná mi posílá dopis, přání – ne, romantický úvod ke hře na stopovnou: pozvání k setkání někde ve městě, kde na mě bude čekat další stopa, a pak, po několika dalších, ho najdu,

jak stojí před hotelem, kde jsme se před těmi mnoha lety poznali. A v ruce bude držet růži – ne, ceduli a na té bude stát: JE MI TO LÍTO. MILUJU TĚ. ODPUSŤ MI TO. Přesně takhle. Mohl by to být dokonalý konec tragické romance. *Dopřej nám šťastný konec, Joeli*, zašeptala jsem si bezděčně a pohladila obálku prstem. *Pořád mě miluje. Pořád ke mně něco cítí.*

Ale když jsem obálku otevřela a opatrně vytáhla kartičku se zlaceným okrajem uloženou uvnitř, moje fantazie se rychle rozplynula a já nedokázala nic jiného než vyjeveně zírat.

Ten tlustý kvalitní papír. Ozdobné písmo. Byla to svatební pozvánka. Pozvánka na *jeho* svatbu. 18.00. Večeře. Tanec. Oslava lásky. Hovězí, nebo kuřecí. S radostí přijímám. S lítostí odmítám. Došla jsem do kuchyně, bez povšimnutí jsem minula koš na tříděný odpad a místo toho jsem ten malý kousek pozlaceného papíru hodila přímo do kuchyňského koše, na krabici s plesnivými zbytky číny.

Jak jsem se roztržitě probírala zbylou poštou, upustila jsem časopis, a když jsem se pro něj shýbla, všimla jsem si pohlednice od Bee, schované mezi stránkami *New Yorkeru*. Na vrchní straně byl trajekt, bílý se zeleným pruhem, vplouvající do přístavu Eagle Harbor. Otočila jsem ji a četla:

Emily,

*ostrov k sobě člověka zavolá, když nadejde ten
správný čas. Přijed' domů. Chybíš mi, má drahá.*

S láskou

Bee

DRUHÁ KAPITOLA

1. března

Bainbridge Island nikdy nezapřel svou krásu, dokonce ani pod rouškou tmy. Pozorovala jsem ho z okna, zatímco se trajekt blížil do přístavu a míjel oblázkové pláže a domky se střechami ze štípaných šindelů, odvážně přilepené k úbočím. Jejich zářící oranžová nitra vábila, jako by lidé uvnitř chystali ještě jedno místo navíc, jak se scházeli kolem krbu ke skleničce vína nebo hrnku horkého kakaa.

Ostrované si libovali v tom, jak různorodou tvoří komunitu: matky ve volvech, jejichž manželé manažeři dojížděli trajektem do Seattlu, samotářští umělci a básníci a hrstka celebrit. Říkalo se, že než se rozešli, Jennifer Anistonová a Brad Pitt koupili devět akrů na západním pobřeží, a každý ví, že několik někdejších hvězd *Gilliganova ostrova* našlo právě tady svůj domov. Očividně je to skvělé místo, kam se zašít. A přesně to jsem měla v plánu.

Od severu k jihu měří ostrov jen šestnáct kilometrů, ale přitom vám připadá jako celý kontinent. Jsou tu zátoky a zálivy, zátociny a písčité přílivové mělčiny, výrobní vína, ovocná farma, lamí farma, šestnáct restaurací, kavárna, kde vyrábějí domácí skořicové šne-

ky a dělají to nejlepší kafe, jaké jsem kdy pila, a tržiště, na kterém najdete místní malinové víno a bio švýcarský mangold sklizený pár hodin předtím, než se objeví na pultu.

Zhluboka jsem se nadechla a podívala se na svůj obličej v odrazu na skle. Pohled mi oplatila unavená vážná žena, která měla daleko k dívence, co před mnoha lety jela na svůj první výlet na ostrov. Vyděsilo mě to a vzpomněla jsem si na něco, co mi řekl Joel před pár měsíci. Zrovna jsme se chystali vyrazit z bytu na večeři s přáteli. „Em,“ řekl a přejel mě kritickým pohledem. „Nezapomněla ses *nalíčit*?“

Ne, nezapomněla, pěkně děkuju, jenže zrcadlo v hale ukazovalo bledou a mdlou pleť. Vysoké lícní kosti, které v rodině neměl nikdo kromě mě a o kterých matka prohlašovala, že je mám nejspíš po tom chlapíkovi, co nám vozil mléko – lícní kosti, které všichni považovali za ohromnou přednost – vypadaly zkrátka divně. Já jsem vypadala divně.

Vystoupila jsem z trajektu na molo vedoucí k terminálu, kde na mě měla čekat Bee ve svém zeleném broukovi z roku 1963. Vzduch voněl mořskou vodou, výpary z lodního motoru, hnijícími škeblemi a jedlemi, což znamenalo, že voněl úplně stejně, jako když mi bylo deset.

„Měli by to archivovat, vidíte?“ poznamenal muž za mnou.

Muselo mu být nejmíň osmdesát a oblečený byl v hnědém manšestrovém obleku. Vypadal jako nějaký profesor, na krku mu visely brýle na čtení s tlustými obroučkami – byl pohledný, nebo spíš roztomilý jako plyšový medvídek.

Nebyla jsem si jistá, jestli mluvím na mě, dokud nepromluvil znovu. „Ta vůně,“ dodal a mrkl na mě. „Měli by ji prodávat.“

„Jo,“ přikývla jsem. Věděla jsem přesně, co má na mysli, a souhlasila jsem. „Nebyla jsem tu deset let. Asi jsem zapoměla, jak moc mi to tu chybělo.“

„Tak vy nejste zdejší?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Přijela jsem jen na měsíc.“

„No, tak v tom případě vítejte,“ řekl. „Za kým jedete? Nebo jste tu na vlastní pěst?“

„Jedu za tetou, Bee.“

Vykulil oči. „Za Bee Larsonovou?“

Trochu jsem se zakřenila. Jako by na ostrově žila ještě jiná Bee Larsonová. „Ano,“ přisvědčila jsem. „Vy ji znáte?“

„Ovšem,“ ujistil mě, jako bych to měla vědět samo sebou. „Je to má sousedka.“

Usmála jsem se. Došli jsme k terminálu, ale Beeino auto jsem nikde neviděla.

„Víte,“ pokračoval, „říkal jsem si, že jste mi povědomá, když jsem vás prvně viděl, a –“

Oba jsme zvedli hlavu, když jsme zaslechli nezaměnitelné praskání a bouchání volkswagenovského motoru. Bee jezdí na svůj věk moc rychle – vlastně na jakýkoli věk. Od pětáosmdesátiletého člověka byste tak nějak čekali, že se bude plynového pedálu bát, ne-li z něj mít respekt. To by ovšem nesměla být Bee. Trhaně zastavila jen pár centimetrů od mých nohou.

„Emily!“ vykřikla, když vyskočila z auta, s náručí otevřenou. Byla oblečená do tmavých džín s nohavicemi mírně do zvonu a bledě zelené blůzy. Bee byla jediná žena kolem osmdesátky, u které jsem viděla, že

se obléká, jako by jí pořád bylo dvacet – nebo trochu přes dvacet – a jako by žila v šedesátých letech; na blůze měla vzor paisley.

Když jsme se objaly, cítila jsem knedlík v krku. Žádné slzy, jen ten knedlík.

„Právě jsem mluvila s tvým sousedem –“ řekla jsem a v tu chvíli mi došlo, že nevím, jak se jmenuje.

„Henry,“ doplnil s úsměvem a podal mi ruku.

„Těší mě, Henry. Emily.“ I mně na něm bylo něco povědomého. „Počkejte, my jsme se už někdy viděli, ne?“

Přikývl. „Ano, ale to jste byla ještě dítě.“ S udiveným výrazem se obrátil na Bee a zavrtěl hlavou.

„Měli bychom tě odvézt domů, děvče,“ řekla Bee a rychle Henryho obešla. „Musí být už nejmíň dvě ráno newyorského času.“

Byla jsem unavená, ale pořád jsem si ještě pamatovala, že brouk má kufr vpředu, a tak jsem do něj naskládala svá zavazadla. Bee nastartovala motor a já jsem se otočila na Henryho, abych mu zamávala na rozloučenou, ale byl už pryč. Překvapilo mě, že mu Bee nenabídla odvoz.

„Je fajn mít tě tady, drahoušku,“ řekla mi, když vyjela od terminálu. Bezpečnostní pásy v autě nefungovaly, ale mně to bylo jedno. K pocitu bezpečí mi stačilo, že jsem tady, na ostrově, a s Bee.

Zatímco se brouk kodrcal po silnici, dívala jsem se z okýnka na hvězdné zimní nebe. Hidden Cove Road se vinula dolů k pobřeží a její ostré klikaté zatáčky připomínaly Lombard Street v San Francisku. Žádná tramvaj by se ovšem nepropletla mezi hustými shluky stromů, mezi kterými se za chvíli ukázal Beein dům na

pláži. Bylo to staré nesourodé stavení v koloniálním stylu, s bílou fasádou, pilířovým vstupem a ebenovými okenicemi na průčelních oknech, a i kdybyste je vídali dennodenně, nikdy by vám pohled na ně nezevšedněl. Strýček Bill přemlouval Bee, aby nechala okence nabarvit nazeleno. Máma prohlašovala, že by měly být modré. Ale Bee vždycky trvala na tom, že u bílého domu mohou být jediné černé.

Neviděla jsem, jestli kvetou šeríky nebo jestli tu rododendrony rostou pořád stejně bujně jako kdysi, ani jestli je zrovna příliv nebo odliv. Ale i ve tmě mi to tu připadalo jiskřící a plné života, nedotčené časem. „A jsme tady,“ řekla Bee, když zabrzdila tak prudce, že jsem se musela zapřít o palubní desku. „Víš, co bys měla udělat?“

Věděla jsem předem, co řekne.

„Měla by sis jít smočít nohy do zálivu,“ řekla a ukázala k pláži. „Udělalo by ti to dobře.“

„Zítra,“ slíbila jsem a usmála se. „Dneska chci jít dovnitř a svalit se na gauč.“

„Dobře, zlatíčko,“ přikývla a zastrčila mi uvolněný pramen světlých vlasů za ucho. „Chybělas mi.“

„Ty mně taky,“ odpověděla jsem a stiskla její ruku.

Vytáhla jsem zavazadla z kufru a vydala se za Bee po dlážděné pěšině vedoucí k domu. Bee tu žila dávno před tím, než se provdala za strýčka Billa. Její rodiče zahynuli při dopravní nehodě, když byla na vysoké škole, a jako jediné dceři jí zanechali dědictví, které investovala do jedné jediné důležité koupě: Keystone Mansion, rozlehlého osmipokojového domu v koloniálním stylu, který byl dlouhé roky opuštěný. Už od čtyřicátých let se místní marně dohadovali o tom, co bylo od Bee výstředněj-

ší: jestli to, že ten obrovský dům koupila, nebo že ho renovovala, sice jen jednou, zato od základů.

Skoro každý pokoj skýtal pohled na záliv z velkých křídlových oken, která o větrných nocích rachotila. Matka odjakživa říkala, že pro ženu bez dětí je dům moc velký. Ale já myslím, že jen záviděla; sama žila ve třech maličkých pokojích.

Velké vchodové dveře zavrzaly, když jsme s Bee vešly. „Jen pojď,“ pobídla mě. „Zapálím oheň a pak nám naliju něco k pití.“

Sledovala jsem, jak rovná polena do krbu. Napadlo mě, že bych to měla udělat za ni. Ale byla jsem tak unavená, že jsem se nemohla skoro hýbat. Bolely mě nohy. Bolelo mě celé tělo.

„Je to zvláštní,“ řekla jsem. „Všechny ty roky v New Yorku a za celou tu dobu jsem tě ani jednou nenavštívila. Jsem příšerná neter.“

„Měla jsi jiné starosti,“ uklidnila mě. „A navíc, osud tě v ten správný čas stejně vždycky přivede zpátky.“

Vzpomněla jsem si na slova z její pohlednice. Možná že svou definicí osudu popsala spíš moje selhání, ale myslela to dobře.

Rozhlédla jsem se po obývacím pokoji a povzdechla si. „Joelovi by se to tu líbilo,“ řekla jsem. „Ale nikdy jsem ho nedokázala přesvědčit, ať si vezme dost dlouhé volno na to, abychom sem mohli přijet.“

„To je dobře,“ řekla Bee.

„Jak to?“

„Protože si myslím, že bychom si nesedli.“

Usmála jsem se. „Asi máš pravdu.“ Bee neměla pochopení pro přetvářku, zato Joel v ní byl expert.

Bee se postavila a zašla za roh do místnosti, které

říkala „veranda“, kde měla kompletně vybavený bar. Prostor byl skoro celý prosklený, až na jednu zeď, kde visel velký obraz. Vzpomněla jsem si na plátno, které jsem si před odjezdem do New Yorku zabalila do kufru. Chtěla jsem se na něj Bee zeptat, ale ještě ne. Už dávno jsem zjistila, že umění, stejně jako mnoho jiných věcí v Beeině životě, je zakázané téma.

Vzpomněla jsem si na jeden večer ve svých patnácti, kdy jsme se se sestřenkou Rachel vkradly na verandu, vloupaly se do barové skříňky s tmavými vyplétanými dvířky a každá jsme vypila čtyři panáky rumu, zatímco dospělí hráli ve vedlejším pokoji karty. Vzpomínám si, jak jsem si přála, aby se se mnou přestal točit pokoj. Bylo to naposledy, kdy jsem pila rum.

Bee se vrátila se dvěma sklenicemi koktejlu Gordon Green, namíchaného z kousků limetky a okurky, ginu, obyčejného sirupu a špetky mořské soli. „Tak, a teď mi o sobě všechno pověz,“ vybídla mě a podala mi jednu skleničku.

Usrkla jsem a zauvažovala, co bych Bee řekla. Ráda bych pro ni měla nějaký příběh. Jakýkoli. Znovu jsem ucítila knedlík v krku, a když jsem otevřela pusu, abych něco řekla, nevyšla z ní žádná slova, a tak jsem radši sklopila oči do klína.

Bee přikývla, jako bych se vyjádřila naprosto jasně. „Já vím,“ řekla. „Já vím.“

Seděly jsme spolu v tichu, dívaly se do uspávajících plamenů, až jsem nakonec ucítila, jak mi těžknou víčka.

2. březen

Nevím, co mě následujícího rána probudilo: vlny narážející o pobřeží tak hlasitě, až to vypadalo, že se natahují jako mořské paže, aby mi zaklepaly na dveře, nebo vůně snídaně v kuchyni – lívance, které se dnes už moc nejedí, nebo je aspoň nejedí dospělí, a už vůbec ne ti v New Yorku. Nebo mě možná vyburcoval můj mobil, který vyzváněl někde pod polštáři na gauči. Včera večer jsem se do pokoje vůbec nedostala; zmohla mě únava – únava, nebo citové vyčerpání. Anebo obojí.

Odstrčila jsem prosívanou deku – Bee ji přese mě musela přehodit, když jsem usnula – a zběsile začala šmátrat po telefonu.

Volala Annabelle.

„Ahoj,“ zamumlala jsem.

„Ahoj!“ odpověděla a vyplašila mě svojí dobrou náladou. „Jen jsem chtěla vědět, žes dorazila v pořádku. Všechno ok?“

Upřímně řečeno, přála jsem si být jako Annabelle a umět to všechno vypustit ven. Chtěla jsem se vyplakat v úlevných obřích slzách. Bůh ví, že by mi to prospělo.

Annabelle se na celý měsíc přestěhovala ke mně do bytu, protože její sousedi o patro výš začali hrát na trumpetu. „Volal někdo?“ zeptala jsem se a věděla, že Annabelle pochopí, koho tím mám na mysli. Bylo mi jasné, že to zní uboze, ale my dvě jsme si už dávno navzájem povolily výlevy trapnosti.

„Nikdo. Promiň, Em.“

„Jasně,“ řekla jsem. „V pohodě. Takže, jak to vypadá ve městě?“

„No,“ začala, „dneska ráno jsem v kavárně narazila na Evana.“

Evan je Annabellin bývalý, ten, kterého si nevzala kvůli tomu, že neměl rád jazz, a – no, kvůli dalším věcem. Třeba proto, že... chrápal. A taky jedl hamburgery, což byl problém, jelikož Annabelle je vegetariánka. A pak tu byla ta věc s jeho jménem. Evan není jméno vhodné pro manželství.

„Mluvili jste spolu?“

„Trochu,“ odtušila. Její hlas zněl najednou nepřítomně, jako by dělala dvě věci naráz. „Ale bylo to divný.“

„Co říkal?“

„No, představil mi svou novou holku, *Vivien*.“

Vyslovila to jméno, jako by šlo o název nějaké obávané nemoci – třeba vyrážky nebo stafylokoka.

„Neslyším snad žárlivost, Annie? Pamatuj, byla jsi to *ty*, kdo se rozešel s *ním*.“

„Já vím,“ řekla. „A nelituju toho.“

Na to jsem jí neskočila. „Annie, já Evana znám,“ řekla jsem, „a vím, že kdybys mu teď zavolala a řekla mu, co skutečně cítíš, byl by tvůj. Pořád tě miluje.“

Na druhé straně nastalo ticho, jako by Annabelle uvažovala, že to opravdu udělá.

„Annie?“ ozvala jsem se. „Jsi tam?“

„Jo, jsem,“ odpověděla. „Promiň, musela jsem položit telefon. Právě se tu objevil chlápek od UPS a potřeboval podpis. To dostáváš pořád tolik pošty?“

„Takže jsi neslyšela nic z toho, co jsem ti říkala.“

„Promiň,“ řekla. „Bylo to důležité?“

Povzdechla jsem si. „Ne.“

Annabelle se sice považovala za beznadějného romantika a oháněla se svými výzkumy, ale když došlo na

vztahy, uměla je likvidovat tak spolehlivě jako nikdo jiný.

„No, tak mi zavolej, až si budeš chtít pokecat,“ řekla mi.

„Zavolám.“

„Mám tě ráda.“

„Já tebe taky. A nesahej na můj krém od Laury Mercier,“ dodala jsem napůl žertem a napůl vážně.

„Dobře,“ odpověděla, „ale *jedině tehdy*, když mi slíbíš, že na sobě zapracuješ a konečně se vybrečíš.“

„Platí.“

Když jsem došla do kuchyně, překvapilo mě, že jsem nenašla Bee u plotny. Místo toho na mě na stole čekal talíř s lívanci, několika plátky slaniny vyskládanými úhledně na sebe a sklenice domácího malinového džemu spolu se vzkazem:

Emily,

musím zařídit pár věcí ve městě a nechtěla jsem tě budit. Nechala jsem ti tedy talíř tvých oblíbených pohankových lívanců a slaninu (ohřej si obojí v mikrovlnce – stačí pětadvacet vteřin na vysoký výkon). Vrátím se odpoledne. Věci jsem ti odnesla do ložnice v chodbě. Zabydli se tu. A po snídani by ses měla projít. Záliv je dneska nádherný.

*Tvoje
Bee*

Odložila jsem vzkaz a vyhlédla z okna. Měla pravdu. Šedomodrá voda, mozaika písčitého a kamenitého

pobřeží – skutečně to byl úchvatný pohled. Popadla mě chuť vyběhnout ven a dát se do hledání lastur, nakukovat pod kameny a hledat kraby, nebo se vysvléct a doplavat k bójce, tak jak jsem to dělávala v dětství. Chtěla jsem se ponořit do té ohromné, nádherné, záhadné masy vody. Při té myšlence jsem na vteřinu znovu ožila, ale trvalo to jen chvíli. A tak jsem si namazala lívance Beeiným malinovým džemem a dala se do jídla.

Stůl byl stejný, jak jsem se na něj pamatovala, zakrytý žlutým voskovaným plátnem se vzorem ananasů, na něm stojan na ubrousky zdobený mušlemi a štos časopisů. Bee čte každé vydání *New Yorkeru*, od titulní stránky až po tu poslední, a pak vystříhá ty nejlepší články, polepí je papírky s poznámkami a celé mi to pošle, i když jí pořád opakuju, že by si s tím vážně neměla dávat tu práci; sama mám časopis předplacený.

Když jsem odnesla talíř do myčky, šla jsem do chodby a nakoukla do každého pokoje, až jsem našla ten, do kterého Bee uložila mé tašky. Za všechny roky, které jsem tu v dětství strávila, jsem do *téhle* místnosti nikdy nevkročila. Vlastně jsem se na ni vůbec nepamatovala. Ale Bee měla ve zvyku některé pokoje zamykat, z důvodů, které jsme já ani má sestra Danielle nikdy nepochopily.

Ano, usoudila jsem, tenhle pokoj bych si pamatovala. Stěny byly vymalované narůžovo – což bylo zvláštní, protože Bee růžovou nesnášela. Poblíž postele stál prádelník, noční stolek a velká skříň. Vyhlédla jsem ven tabulkovým oknem, obráceným na západní pobřeží, a vzpomněla si na Beeinu pobídku, abych se šla projít. A tak jsem se rozhodla, že vybalím později a teď půjdu na pláž. Neměla jsem už sílu jejímu kouzlu odolávat.

TŘETÍ KAPITOLA

Nezdržovala jsem se převlékáním ani česáním, což byly přípravy, bez kterých bych se v New Yorku neobešla. Místo toho jsem na sebe hodila svetr, obula si tmavozelené holínky, které Bee nechávala stát v hale, a vyrazila ven.

Je něco zvláště léčivého na brodění se mokrým pískem, na čvachtání pod nohama, které dává mozku signál, že je v pořádku na chvílku nechat všechno plavat. A právě to jsem toho rána udělala. A nevyčítala jsem si, když jsem si vzpomněla na Joela a na tisíc nahodilých drobností z minulosti. Botou jsem rozšlápla prázdný krabí krunýř a rozmačkala ho na tisíc malých kousků.

Vzala jsem do ruky kámen a hodila jím tak daleko a tak prudce, jak to jen šlo. *Sakra. Proč musel náš příběh skončit takhle?* Pak jsem sebrala další šutr a další a mrskala jsem jimi do vody, až jsem z nepozornosti zakopla o kousek naplaveného dřeva. *Jak to mohl dopustit? Jak jsem to mohla dopustit já?* Navzdory všemu ve mně zůstávala malá část, která ho chtěla zpátky, a za to jsem se nenáviděla.

„Tímhle stylem nikdy žabičku nehodíte.“

Při zvuku mužského hlasu jsem nadskočila. Byl to Henry, pomalu mířící ke mně.

„Á, zdravím,“ vyhrkla jsem rozpačitě. Viděl, jak se tu vztekám? A jak dlouho mě takhle pozoroval? „Já jsem jen...“

„Házela žabky,“ doplnil a přikývl. „Jenže máte úplně špatnou techniku, má milá.“

Sehnul se, vzal hladký kamínek tenký jako písečný dolar, zvedl ho proti světlu a pečlivě ho prozkoumal ze všech stran. „Skvěle,“ řekl nakonec. „S tímhle to půjde.“ Obrátil se ke mně. „Tak, teď kámen takhle chytnete, uvolníte zápěstí a hodíte.“

Mrštíł kamínkem, ten přeletěl nad vodou a šestkrát poskočil po hladině. „Ale ne,“ posteskl si. „Ztrácím cvik. Šest je mizerné skóre.“

„Vážně?“

„No jo,“ odpověděl. „Můj rekord je čtrnáct.“

„Čtrnáct? To si děláte srandu.“

„Přísahám,“ dušoval se a položil si ruku na srdce, jak to dělávají malé děti. Anebo skauti. „Svého času jsem býval přeborník v házení žabek na tomhle ostrově.“

Nechtělo se mi smát, ale nemohla jsem si pomoci. „V házení žabek se soutěží?“

„No ovšem,“ ujistil mě. „A teď to zkuste vy.“

Sklopila jsem oči k písku a zapátrala po plochém kameni. „Jdeme na to,“ odhodlala jsem se, když jsem jeden našla, napráhla se a hodila. Kámen plácl o hladinu a šel rovnou ke dnu. „Vidíte? Vůbec to neumím.“

„Ale jděte,“ uklidňoval mě. „Chce to jen praxi.“

Usmála jsem se. Jeho tvář byla ošlehaná a vráscitá jako stará kniha vázaná v kůži. Ale jeho oči..., ty mi říkaly, že někde v těch vráskách od smíchu se ukrývá mladý člověk.

„Mohl bych vás zlákat na šálek kafe?“ zeptal se

a ukázal na malý bílý domek nad molem kousek dál po pobřeží. Oči mu zasvítily.

„Jasně,“ řekla jsem. „To zní báječně.“

Vyšli jsme po betonových schodech ústících na mechem porostlou pěšinu. Šest nášlapných kamenů nás dovedlo přímo ke vchodu do Henryho domu, stojícímu ve stínu dvou velkých starých cedrů, které se nad ním tyčily jako na stráž.

Henry otevřel prosklené dveře. Ozvaly se skoro stejně hlasitě jako několik racků na střeše, kteří se s hlasitým nesouhlasným zapištěním vznesli a vrátili se nad vodu.

„Měl bych ty dveře nechat opravit,“ řekl a na verandě se vyzul z holínek. Následovala jsem ho a udělala totéž.

Tváře mi zahřál oheň hučící a praskající v obývacím pokoji. „Udělejte si pohodlí,“ vybídl mě. „Postavím na kafe.“

Přikývla jsem a popošla ke krbu s římsou z tmavého mahagonu, na které byla vyskládaná sbírka lastur, několik malých blýskavých kamínků a černobílých fotografií v jednoduchých rámečcích. Jedna z fotek upoutala mou pozornost. Žena na ní měla světlé natočené vlasy přičesané k hlavě, jak se nosily ve čtyřicátých letech. Vypadala elegantně, jako modelka nebo herečka, jak tam stála na pláži a vítr jí lepil šaty na tělo a zdůrazňoval linii jejích prsou a štíhlého pasu. V pozadí stál dům, Henryho dům, a dva cedry, tehdy mnohem menší, ale byly to ony. Napadlo mě, jestli to byla jeho žena. Na sestru byla její póza trochu moc vyzývavá. Ať už to byl kdokoli, Henry ji zbožňoval. Tím jsem si byla jistá.

„Je krásná,“ řekla jsem, vzala fotku do ruky a posa-

díla se s ní na gauč, abych si ji prohlédla zblízka. „Vaše žena?“

Zdálo se, že ho moje otázka udivila, a pak odpověděl stručným: „Ne.“ Podal mi hrnek a pak se zvedl a přejel si prsty po bradě, jak to muži dělávají, když něčemu nerozumí nebo jsou nejistí.

„Promiňte,“ omluvila jsem se a rychle vrátila rámeček na římsu. „Nechtěla jsem být dotěrná.“

„Ne ne,“ uklidňoval mě rychle a náhle se usmál. „Asi je to bláznivost. Je to už víc než šedesát let; myslela byste, že už o ní budu schopný mluvit.“

„O ní?“

„Byla to má snoubenka,“ pokračoval. „Měli jsme se brát, ale... nevyšlo to.“ Odmlčel se, jako by si něco rozmyšlel. „Asi bych neměl být –“

Ozvalo se zaklepání na dveře a my jsme oba zvedli hlavu. „Henry?“ Byl to mužský hlas. „Jsi doma?“

„Aha, to je Jack,“ řekl Henry a obrátil se na mě. Vyslovil to jméno důvěrně, jako by očekával, že ho znám.

Sledovala jsem z obývacího pokoje, jak otevřel dveře a přivítal tmavovlasého muže zhruba v mém věku. Byl vysoký, tak vysoký, že se musel ve dveřích přikrčit. Měl na sobě džíný a šedý vlněný svetr, a přestože bylo teprve dopoledne, lehký stín znatelný na jeho bradě prozrazoval, že se ještě neholil ani nesprchoval.

„Dobrý den,“ pozdravil mě trochu rozpačitě, když se naše pohledy setkaly. „Jsem Jack.“

Henry promluvil za mě. „Tohle je Emily – však víš, neter Bee Larsonové.“

Jack se podíval na mě a pak zpátky na Henryho. „Beeina neter?“

„Ano,“ přitakal Henry. „Na měsíc sem přijela.“

„Vítejte,“ řekl Jack a zatahal se za lem rukávu. „Promiňte, nechtěl jsem rušit; pustil jsem se do vaření a teprve teď jsem zjistil, že mi došla vejce. Neměl byste dvě navíc?“

„Ale ovšem,“ odpověděl Henry a zamířil do kuchyně.

Když byl pryč, podívala jsem se na Jacka, rychle jsem však uhnula pohledem. Promnul si čelo; já si hrála se zipem na svetru. Ticho mezi námi bylo husté a dusivé jako blátivý písek na pláži pod okny.

Venku ve vodě něco šplouchlo. V leknutí jsem zavadila nohou o roh stolku a pak už jsem jen bezmocně sledovala, jak malá bílá váza stojící na sloupku knih spadla na zem a roztříštila se na čtyři zubaté kusy.

„Ale ne!“ vydechla jsem a potřásla hlavou, vyvedená z míry nejen tím, že jsem rozbila jednu z Henryho cenností, ale i proto, že jsem se právě znemožnila před Jackem.

„Počkejte, pomůžu vám zničit důkazy,“ okomentoval to s úsměvem. A okamžitě si mě tím získal.

„Jsem ta nejnemotornější ženská na světě,“ posteskla jsem si a schovala obličej do dlaní.

„To je v pořádku,“ odpověděl a vyhrnul si rukáv svetru, aby mi ukázal modročerný flek čerstvé modřiny. „Já jsem zas ten nejnemotornější chlap.“ Vytáhl z kapsy plastový sáček a opatrně posbíral, co z vázy zbylo. „Můžeme to pak poslepuvat dohromady,“ pokračoval.

Usmála jsem se.

Henry se vrátil s platem vajec a podal ho Jackovi. „Omlouvám se, musel jsem doběhnout do lednice v garáži,“ vysvětloval.

„Děkuju, Henry,“ řekl Jack. „Máte to u mě.“

„Nezůstaneš chvíli?“

„Nemůžu,“ odpověděl a podíval se mým směrem. „Měl bych se vrátit, ale díky.“ Obrátil se ke mně s výrazem spiklence. „Rád jsem vás poznal, Emily.“

„A já vás,“ řekla jsem a přála si, aby ještě zůstal.

S Henrym jsme z okna sledovali, jak Jack míří zpátky na pláž. „Je to podivín, tenhle Jack,“ zauvažoval Henry. „Mám ve svém obýváku to nejhezčí děvče na ostrově a on nemůže zůstat ani na kafe.“

Určitě jsem se musela začervenat. „Jste moc milý,“ odvětila jsem. „Vždyť se na mě podívejte. Sotva jsem se vystrachala z postele.“

Mrkl na mě. „Myslel jsem to vážně.“

„Jste drahoušek,“ řekla jsem mu.

Během hovoru jsme vypili jeden šálek a po něm i druhý, ale pak jsem při pohledu na hodinky zjistila, že jsem pryč už skoro dvě hodiny. „Asi bych se měla vrátit, Henry,“ řekla jsem. „Bee se bude divit, kde jsem.“

„Samozřejmě,“ odpověděl.

„Uvidíme se na pláži,“ slíbila jsem.

„Kdykoli půjdete kolem, stavte se.“

Mezitím nastal odliv a odhalil skrytou vrstvu života na pobřeží a já jsem se při zpáteční cestě přistihla, jak sbírám mušle a velké kusy zelených chaluh a vymačkávám bublinky vzduchu, usazené mezi jejich mazlavými šlahouny, jako jsem to dělávala před mnoha lety. Ve slunci se zatřípytil kamínek, a když jsem se pro něj shýbla, zaslechla jsem za sebou dupot. Dupot zvířecích tlapek a hned nato křik.

„Russi, ke mně!“

Otočila jsem se a silou fotbalového obránce mě oka-

mžitě skolil velký neohrabaný zlatý retrívr. „Ááá!“ vyjekla jsem a otřela si olíznutý obličej.

„Je mi to tak líto,“ dušoval se Jack. „Vyklouzl ven zadními dveřmi. Snad vás nevyděsil. Je neškodný, i když má půl metraku.“

„Nic se nestalo,“ ujistila jsem ho s úsměvem, smetla si trochu písku z kalhot a pak jsem si klekla, abych se s tím psiskem řádně pozdravila.

„A ty musíš být Russ,“ řekla jsem. „Těší mě, kamaráde. Já jsem Emily.“

Vzhledla jsem k Jackovi. „Právě jsem se vracela k Bee.“

Jack připnul Russovi vodítko. „Už žádné takové kousky, hochu,“ vypeskoval ho a pak se podíval na mě. „Půjdu s vámi, máme stejnou cestu.“

Trvalo minutu, možné déle, než jsme promluvili. Stačilo mi poslouchat zvuk našich bot na kamenitém břehu.

„Takže vy žijete tady ve státě Washington?“ zeptal se Jack nakonec.

„Ne,“ řekla jsem. „V New Yorku.“

Přikývl. „Tam jsem nikdy nebyl.“

„Děláte si srandu,“ divila jsem se. „Vy jste nikdy nebyl v New Yorku?“

Pokrčil rameny. „Asi nikdy nebylo proč tam jezdit. Žiju celý život tady. Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, že bych odešel.“

Přikývla jsem a zadívala se na širokou pláž před sebou. „No, být znova tady na ostrově –“ odmlčela jsem se a rozhlédla se, „asi mě to nutí přemýšlet, proč jsem vlastně odešla. Právě teď mi New York vůbec nechybí.“

„Tak co vás sem touhle dobou přivedlo?“

Copak jsem mu už neřekla, že jsem přijela za tetou? Není to dostatečné vysvětlení? Nehodlala jsem mu vysvětlovat, že utíkám od své minulosti, což byla svým způsobem pravda, ani že si chci naplánovat budoucnost, anebo, bože chraň, že jsem se zrovna rozvedla. Zhluboka jsem se nadechla a místo toho odpověděla: „Dělám výzkum pro novou knihu.“

„Aha,“ odtušil. „Jste spisovatelka?“

„Ano,“ řekla jsem na ztěžka polkla. Nesnášela jsem tu nadutost ve svém hlase. *Dalo by se tohle vážně pokládat za výzkum?* A zase ta stará písnička: jakmile jsem začala mluvit o své práci, začala jsem si připadat zranitelná.

„Páni,“ vydechl. „A o čem píšete?“

Pověděla jsem mu o *Volám Ali Larsonovou* a on zůstal stát na místě. „To si děláte legraci,“ řekl. „Tuhle knížku zfilmovali, ne?“

Přikývla jsem. „A co vy?“ zeptala jsem se. Najednou jsem potřebovala změnit téma. „Co děláte?“

„Jsem umělec,“ odpověděl. „Malíř.“

Vykulila jsem oči. „No teda, ráda bych se někdy podívala na vaše obrazy.“ Ale jakmile jsem to vypustila z pusy, cítila jsem, jak rudnu zahanbením. *Větší trapnost a klišé jsem snad z pusy vypustit nemohla. Copak jsem úplně zapomněla, jak se bavit s mužem?*

Místo aby na moji poznámku odpověděl, na půl pusy se na mě usmál a pak kopl botou do písku a uvolnil kus naplaveného dřeva, které tam uvízlo. „Není to tu dnes neuvěřitelné?“ zeptal se a ukázal na hromady naplavenin roztroušené podél pobřeží. „V noci musela být pěkná bouřka.“

Milovala jsem pláž po bouřce. Když mi bylo třináct, zrovna na téhle pláži to vyplavilo tašku s tři sta deva-

tenácti dolary uvnitř – vím to, protože jsem přepočítala každou bankovku – a pistolí plnou vody. Bee to oznámila na policii, která pozůstatky v tašce spojila s nevydařenou bankovní loupeží před sedmnácti lety. *Sedmnáct let.* Pugetův záliv je jako stroj času, něco schová a pak to vyplivne zpátky na pobřeží, kdy uzná za vhodné.

„Takže vy tady žijete celý život – v tom případě musíte znát moji tetu.“

Přikývl. „Jestli ji znám? Dá se to tak říct.“

Beein dům ležel pár kroků před námi. „Půjдете dál?“ navrhla jsem. „Mohl byste Bee pozdravit.“

Zaváhal, jako by si na něco nebo na někoho vzpomněl. „Ne,“ řekl nakonec a s přimhouřenýma očima se opatrně podíval do oken domu. „Ne, radši ne.“

Kousla jsem se do rtu. „Dobře,“ odpověděla jsem. „No, tak se zase někdy uvidíme.“

A je konec, říkala jsem si, když jsem šla k zadnímu vchodu. *Proč vypadal tak rozpačitě?*

„Počkejte, Emily,“ zavolal na mě Jack z pláže o chvíli později.

Otočila jsem se.

„Promiňte,“ řekl. „Trochu jsem vyšel z praxe.“ Odhrnul si pramen tmavých vlasů z očí a vítr mu ho vzápětí sfoukl zpátky. „Napadlo mě, jestli byste nechtěla přijít na večeri,“ navrhl, „ke mně domů. V sobotu v sedm večer?“

Stála jsem tam a dívala se na něj, jak čeká, až otevřu pusu. Pár vteřin mi to trvalo, ale pak jsem našla svůj hlas i rozum. „Moc ráda,“ souhlasila jsem.

„Tak se uvidíme, Emily,“ řekl a jeho úsměv se rozšířil.

Všimla jsem si, že nás Bee pozoruje z okna, ale než

jsem přes halu vešla do domu, stačila se už přesunout na gauč.

„Jak vidím, potkala jsi Jacka,“ řekla s očima upřenýma do křížovky.

„Ano,“ přitakala jsem. „Byl dnes u Henryho.“

„U Henryho?“ optala se a zvedla hlavu. „Cos tam dělala?“

„Ráno jsem se šla projít a potkala jsem ho na pláži.“ Pokrčila jsem rameny. „Pozval mě na kafe.“

Bee vypadala znepokojeně.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Odložila tužku a podívala se na mě. „Dávej si pozor,“ varovala mě tajemně, „obzvlášť na Jacka.“

„Proč bych si na něj měla dávat pozor?“

„Lidi vždycky nejsou takoví, jak vypadají,“ řekla a zastrčila brýle do modrého sametového pouzdra, které nechávala ležet na konferenčním stolku.

„Co tím myslíš?“

Přešla mou otázku, tak jak to uměla jediné ona. „Ale, ono už je půl jedné!“ Povzdechla si. „Je čas na mého šlofíka.“

Nalila si malou sklenku šery. „Moje medicína,“ vysvětlila mi s mrknutím. „Uvidíme se později odpoledne, má drahá.“

Bylo jasné, že mezi Bee a Jackem se něco stalo. Viděla jsem mu to na tváři a slyšela jsem to v jejím hlase.

Opřela jsem si hlavu a zívla. Zlákalo mě kouzlo odpoledního zdřímnutí, a tak jsem se přesunula do ložnice pro hosty a zalezla si do velké postele s růžovým volánovým přehozem. Sáhla jsem po knížce, kterou jsem si koupila na letišti, ale po dvou protrpěných kapitolách jsem s ní hodila na podlahu.

Uvolnila jsem si zápěstí ze sevření hodinek – nemůžu s nimi spát – a otevřela zásuvku nočního stolku. Ale jak jsem do ní hodinky ukládala, něčeho jsem si v ní všimla.

Byl to zápisník, očividně nějaký deník. Vytáhla jsem ho a přejela rukou po hřbetě. Byl starý a jeho neobvyklý přebal z červeného sametu vypadal ohmataně a ošoupaně. Dotkla jsem se ho a okamžitě mě bodla výčitka. Co když je to Beein starý deník? Otrásla jsem se a opatrně vrátila deník do zásuvky. Ale o chvílku později jsem ho znovu držela v rukou. Bylo to příliš neodolatelné. *Jen jedno nakouknutí na první stránku, nic víc.*

Stránky, zažloutlé a křehké, budily dojem čistoty, jaký se během času jedině umocňuje. Přelétla jsem první stránku ve snaze najít na ní nějaké vodítko a objevila jsem je v pravém spodním rohu, kde byla černým inkoustem napsána slova *Poznámkový sešit*, doplněná obvyklou vydavatelskou hantýrkou. Vzpomněla jsem si na knihu, kterou jsem četla kdysi dávno a jejíž hrdina na počátku dvacátého století psal román do právě takového sešitu. *Je to náčrt románu, nebo soukromý deník?* Fascinovaně jsem otočila stránku a pocity viny jsem přehlušila velkou dávkou zvědavosti. *Už jen jednu stránku a pak ho vrátím na místo.*

Slova na následující straně, napsaná tím nejelegantnějším rukopisem, jaký jsem kdy viděla, mi rozproudila krev v žilách. „Příběh o tom, co se stalo v jednom malém ostrovním městě v roce 1943.“

Bee nikdy nepsala, nebo jsem o tom aspoň nevěděla. Že by strýček Bill? Ne, písmo bylo jednoznačně ženské. Proč by sešit byl tady – v růžovém pokoji? A kdo by vynechal své jméno a proč?